

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa "P." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i "B." Spółce z
ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zakazanie naruszeń praw z patentu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz każdej z pozwanych kwotę po 420 zł (czterysta dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 7 lipca 2015 r., którym zostało oddalone jego powództwo o nakazanie pozwanym Spółkom zaprzestania zachowań naruszających przysługujące mu uprawnienia z opisanego patentu, nakazania im wydania uzyskanych korzyści i orzeczenia o opublikowaniu wyroku we wskazany sposób.

Powód w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością podjęcia przez Sąd Najwyższy problematyki stosowania w polskim systemie prawnym tzw. teorii ekwiwalentów i częściowego naruszenia patentu, a zatem o rozważenie i rozstrzygnięcie problematyki udzielenia ochrony uprawnionemu z patentu w przypadku gdy inna osoba wykorzystuje rozwiązanie niezupełnie identyczne, ale takie, które w znacznej (istotnej) części jest tożsame z rozwiązaniem opisanym w zastrzeżeniach patentowych, a różnice bądź dotyczą elementów nieistotnych, bądź polegają na zastąpieniu niektórych elementów ich ekwiwalentami.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, w ocenie skarżącego, wskazuje naruszenie art. 64 ust. 2 p.w.p., polegające na tym, że pomimo podjęcia przez niego wszelkich starań w celu ustalenia rzeczywistego sposobu wykonywania robót wzmocnienia gruntu przez pozwane i podzielenia przez Sąd Apelacyjny ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, stwierdził on, że materiał dowodowy nie jest wystarczający do ustalenia, że pozwani stosowali taką technologię, którą na rzecz strony zastrzeżono w jej patencie, zwłaszcza w części poznamiennej. Takie podejście, jego zdaniem, już nawet mając na uwadze opisany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sposób wykonania wzmocnienia przez pozwanych, jak i to, że spór dotyczył konkretnych różnic między technologiami stron, musi zostać uznane za oczywiście błędne i ignorujące normę art. 64 ust. 2 p.w.p. Doszło także do zignorowania przez Sąd Apelacyjny art. 382 w związku z art. 278 § 1 i 391 § 1 k.p.c., w odniesieniu do opinii Instytutu Badawczego Dróg i Mostów z grudnia 2014 r. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak szczegółowego uzasadnienia zdyskredytowania wartości dowodowej tej opinii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione szczególnie doniosłymi względami, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w sferze interesu powszechnego. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przyczyn o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Istotne zagadnienie prawne, to zagadnienie nowe i dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa i będzie miało znaczenie dla rozpoznania sprawy. Obok sformułowania tego zagadnienia należy wskazać związane z nim konkretne przepisy prawne, wyjaśnić dlaczego dotycząca go problematyka jest istotna oraz przedstawić argumentację przemawiającą za rozbieżnością w orzecznictwie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243; niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne nie spełnia wymagań rzeczywistego występowania oraz istotności, jak też adekwatności dla rozstrzygnięcia sporu. Niezależnie od tego, że w motywach wyroku Sądu Okręgowego zamieszczone zostały rozważania dotyczące tzw. teorii ekwiwalentów, co zostało podzielone przez Sąd Apelacyjny, to nie było podstaw do uznania, w świetle twierdzeń skarżącego, że zachodziła potrzeba szerszego, dodatkowego wypowiedzania się w tej kwestii przez Sąd drugiej instancji. Nie wykazał skarżący, że miałyby to znaczenie dla rozstrzygnięcia, w kontekście podstaw oddalenia powództwa.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP

z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. Argumenty tego wniosku i jego uzasadnienie na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Podkreślenia wymaga, że uzasadnienie wniosku w tym względzie stanowi w istocie polemikę skarżącego z oceną dowodów oraz przedstawienie własnej koncepcji rozstrzygnięcia.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj